

VETERINAIR BEROEPSCOLLEGE

Beslissing in de zaak onder nummer van: VB 2017/13

Veterinair Beroepscollege

Uitspraak van 26 juli 2018
in de zaak VB 2017/13 van

X, wonend te A,
klaagster in eerste aanleg, appellante van de uitspraak
van 26 oktober 2017 van het Veterinair Tuchtcollege (zaaknummer 2016/87),
hierna te noemen: klaagster,
gemachtigde: Y,

tegen

Y, dierenarts te B,
beklaagde in eerste aanleg, verweerder in beroep,
hierna te noemen: de dierenarts,
gemachtigde: de heer mr. A.H. Blok.

1. Het verloop van het geding

Bij beroepschrift van 18 december 2017 is klaagster bij het Veterinair Beroepscollege in beroep gekomen tegen voornoemde uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege.

De dierenarts heeft bij brief van 14 februari 2018 een verweerschrift ingediend en hierbij tevens voorwaardelijke incidenteel beroep ingesteld.

De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden ter openbare zitting van het Veterinair Beroepscollege, gehouden op 1 juni 2018. Klaagster en de dierenarts en hun gemachtigden hebben hun standpunten toegelicht. Hierna is de uitspraak bepaald.

2. De feiten

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Veterinair Beroepscollege uit van de navolgende feiten, weergegeven in de beslissing in eerste aanleg onder 3.1 en volgende "De voorgeschiedenis" welke weergave in beroep niet althans onvoldoende is bestreden.

3.1. Het gaat in deze zaak om het paard van klaagster, een hengst met de naam Empire, geboren op 1 januari 2009.

3.2. Op 27 mei 2011, dus op leeftijd van 2 jaar, heeft de toenmalige eigenaar röntgenfoto's van de benen van het paard laten maken. Daaruit bleek dat er in meerdere gewrichten OCDfragmenten aanwezig waren. Klaagster, die voornemens was het paard te kopen, heeft de röntgenfoto's van de toenmalige eigenaar van het paard ter beschikking gesteld gekregen en die aan beklaagde voorgelegd met de vraag of ter zake de fragmenten een operatie kon worden verricht met als doel, zo is ter zitting bevestigd, dat het paard door haar zelf zou kunnen worden bereden in de sport. Beklaagde heeft de röntgenfoto's beoordeeld en die vraag bevestigend beantwoord. Vervolgens heeft klaagster het paard gekocht en is met beklaagde een afspraak voor een operatie gemaakt."

3.3. Begin oktober 2011 is het paard, na eerst klinisch door beklaagde te zijn onderzocht, geopereerd middels een arthroscopie van beide knie- en spronggewrichten en is het paard tevens gecastreerd. Beklaagde stelt tijdens de operatie middels röntgendoorlichting het resultaat te hebben gecontroleerd. Het paard is nog een nacht op de kliniek gebleven en de volgende dag door klaagster opgehaald.

3.4. In de hierna volgende periode heeft het paard eerst in de wei gestaan en is hij getraind en vervolgens door klaagster in de dressuursport uitgebracht. Uit de stukken is gebleken dat het paard in november 2014 op de kliniek van beklaagde is geweest. De partner tevens collega van beklaagde heeft daarbij middels osteomanipulatie de rug van het paard behandeld en er zijn vanwege een overvuld kniegewricht injecties met Hyalonzuur en Adequan toegediend.

3.5. Uit de stukken c.q. het verhandelde ter zitting volgt dat het paard in 2016 op Z2 niveau aan dressuurwedstrijden meedeed. Medio 2016 werden verdikkingen aan de spronggewrichten gesignaleerd, reden waarom klaagster een andere kliniek in de regio heeft geconsulteerd. Er werd een overvuld spronggewricht aan het linker achterbeen geconstateerd en er zijn röntgenfoto's gemaakt. Op basis van die röntgenfoto's is geconcludeerd dat er OCDfragmenten in de spronggewrichten en een fragment in het kogelgewricht links achter aanwezig waren. Het paard is op 6 september 2016 in deze kliniek geopereerd, waarbij, naar is gesteld, alle fragmentatie is verwijderd.

3.6. In een overgelegde verklaring van deze andere kliniek d.d. 6 oktober 2016 wordt vermeld dat ten aanzien van beide spronggewrichten sprake was van: "*meervoudige osteochondrale fragmentatie van de sigittaalkam van de distale tibia met een corresponderend subchondraal defect*", veroorzaakt door osteochondrose. Linksachter was "*een fors lateroplantair avulsiefragment type 1 aanwezig*." In de verklaring staat voorts dat een vergelijking heeft plaatsgevonden met de eerdere röntgenfoto's d.d. 27 mei 2011 en dat de in 2016 geconstateerde gewrichtsfragmentatie ook op die eerdere röntgenfoto's uit 2011 reeds zichtbaar was. In de verklaring is tevens vermeld dat het tussentijds spontaan ontstaan van nieuwe fragmentatie gezien de etiopathogenese niet mogelijk wordt geacht.

3.7. Beklaagde wordt verweten dat hij de operatie destijds niet dan wel slecht heeft uitgevoerd. Klaagster stelt dat de beide spronggewrichten blijvend zijn beschadigd,

doordat beklagde fragmenten bij de operatie in 2011 niet heeft verwijderd, zulks gecombineerd met het feit dat die gewrichten vanwege de deelname aan sportwedstrijden jarenlang zijn belast. Beklagde wordt voorts verweten dat hij destijds een fragment in het kogelgewricht linksachter niet heeft opgemerkt en niet heeft verwijderd, terwijl dit volgens klaagster wel had moeten."'

Klaagster heeft in beroep aangevoerd dat niet geheel juist is de overweging van het Veterinair Tuchtcollege onder 3.2 dat klaagster röntgenfoto's van het paard aan de dierenarts heeft voorgelegd met de vraag "of ter zake de fragmenten een operatie kon worden verricht met als doel dat het paard door haar zelf zou kunnen worden bereden in de sport." Volgens klaagster was afgesproken dat "alle OCD-fragmenten verwijderd dienden te worden".

De dierenarts heeft dit ter zitting in beroep bestreden en verklaard dat hij het kniegewricht zou inspecteren en opereren, evenals het spronggewricht, dat wil zeggen alle losliggende OCD-fragmenten verwijderen en daarmee datgene zou doen wat nodig was om het paard geschikt te maken voor gebruik in de sport door klaagster. De verklaringen van partijen komen op dit punt niet geheel overeen, zodat niet is komen vast te staan dat volgens afspraak *alle* OCD-elementen zouden worden verwijderd.

3. De ontvankelijkheid van het beroep

De dierenarts heeft in zijn verweerschrift en ter zitting aangevoerd dat klaagster niet in haar beroep kan worden ontvangen omdat in het beroepschrift geen enkel nieuw gezichtspunt wordt aangedragen en van een nadere dan wel aanvullende veterinaire onderbouwing geen sprake is.

Naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege heeft klaagster voldoende duidelijk aangegeven dat, en op welke gronden zij het niet eens is met de beslissing van het Veterinair Tuchtcollege. Klaagster wordt dan ook in haar beroep ontvangen.

4. De uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege

4.1. Het Veterinair Tuchtcollege heeft de klacht ongegrond verklaard. Het heeft daartoe het volgende overwogen.

"5.3. Het verst gaande verwijt dat beklagde wordt gemaakt is dat hij bij de operatie in het geheel geen fragmenten uit de spronggewrichten van het paard zou hebben verwijderd. Echter is voor het college na vergelijking van de röntgenfoto's uit 2016 met die uit 2011 voldoende gebleken dat er bij die operatie destijds wel degelijk fragmenten zijn verwijderd. Verder heeft beklagde in verweer gesteld dat door hem eerst interoperatief is besloten welke fragmenten voor verwijdering in aanmerking kwamen en dat hij de losse fragmenten heeft weggehaald en (deels) vastzittende en ingekapselde fragmenten niet. Dienaangaande acht het college verdedigbaar en valt binnen de eigen beleidsvrijheid van de dierenarts om vastzittende of ingekapselde fragmenten niet te verwijderen, aangezien er bij een al te rigoreuze aanpak (het tot elke prijs verwijderen van afwijkende kraakbeen- en botfragmenten uit het gewricht) het risico bestaat dat een klinische probleem (de kans op ongeschiktheid voor de sport en kreupelheid) alleen groter wordt. Dat beklagde losse fragmenten in de spronggewrichten heeft laten zitten

is onvoldoende kunnen blijken, terwijl zijn beschreven werkwijze met betrekking tot vastzittende en ingekapselde fragmenten niet als veterinaire onjuist kan worden gekwalificeerd.

Voor zover beklagde die werkwijze niet met klager heeft gecommuniceerd, doet dit niet af aan het feit dat hij op de door hem beschreven wijze te werk kan zijn gegaan.

5.4. Op grond van het vorenstaande is voor het college onvoldoende overtuigend kunnen blijken dat de operatie door beklagde destijds niet of slecht is uitgevoerd. Beklagde heeft ter zitting verklaard dat hij tegen klager ook niet heeft gezegd, zoals zij stelt, dat het paard 'schoon' was, maar dat hij heeft gezegd 'schoon genoeg voor de sport'. Gelet op de tegenstrijdige verklaringen van partijen op dit punt en bij gebrek aan toereikend aanvullend bewijs, zijn ook de feiten met betrekking tot die beweerdelijke uitspraak van beklagde niet met voldoende zekerheid vast te stellen.

5.5. Beklagde heeft eveneens betwist dat hij met betrekking tot de operatie tevoren de garantie zou hebben gegeven op een '100%' resultaat. Ter zitting heeft hij verklaard dat hij na beoordeling van de röntgenfoto's heeft aangegeven dat het paard naar zijn inschatting en verwachting na een operatie goed zou kunnen presteren in de sport. Het college kan niet anders dan concluderen dat die verwachting achteraf gezien niet onjuist is gebleken. Immers is het paard na de operatie gedurende een reeks van jaren, met enkele korte onderbrekingen, tot medio 2016 uitgebracht in dressuurwedstrijden (uiteindelijk op Z2-niveau). Weliswaar heeft klager ter zitting verklaard dat het paard de laatste jaren, naarmate het niveau hoger werd, soms 'lastig' werd, maar dat rechtvaardigt de conclusie nog niet dat de verdikkingen aan de spronggewrichten die er medio 2016 zijn geconstateerd hun oorzaak vinden in een in 2011 door beklagde onoordeelkundig uitgevoerde operatie. Het is verder voldoende aannemelijk dat het consult dat in november 2014 op de kliniek bij de partner tevens collega van beklagde plaatsvond te maken had met een rugbehandeling (soepel c.q. los maken middels osteomanipulatie) en niet met problemen terzake de spronggewrichten.

5.6. Beklagde heeft verder betwist dat hij op de röntgenfoto's uit 2011 het fragment in het kogelgewricht van het linker achterbeen niet zou hebben opgemerkt. In de situatie dat een paard klinisch geen gebreken heeft, deelt het college de opvatting van beklagde dat het operatief verwijderen van een plantair avulsiefragment niet per definitie noodzakelijk is en dat dit ook tot schade kan leiden. Een dergelijk fragment hoeft ook geen belemmering te vormen om aan sportwedstrijden deel te kunnen nemen. Of beklagde zijn afweging om dit avulsiefragment te laten zitten met klager heeft gedeeld, kan door het college niet worden vastgesteld, nu partijen daarover andersluidende verklaringen hebben afgegeven. Echter acht het college in ieder geval veterinaire onjuist dat dit fragment door beklagde niet is verwijderd.

5.7. In overeenstemming met de zorgvuldige beroepsuitoefening is het geïndiceerd om na een operatie als de onderhavige postoperatief ter controle röntgenfoto's te maken. Het college acht verdedigbaar en kan beklagde volgen waar hij heeft gesteld dat niet ongebruikelijk is om dit 3 tot 6 maanden na de operatie te laten doen, vanwege het feit dat een eventueel noodzakelijke heroperatie sowieso niet eerder kan worden uitgevoerd. Feit is echter dat die röntgenfoto's na de onderhavige operatie in het geheel niet meer zijn gemaakt, waaraan niet afdoet dat het paard in dressuursport lange tijd naar behoren heeft gefunctioneerd.

5.8. Beklaagde heeft gesteld dat hij na een operatie als hier aan de orde altijd adviseert om na 3 tot 6 maanden röntgenonderzoek te laten doen en dat hij dit ook hier heeft gedaan, waarbij hij heeft verwezen naar een door hem gemaakte notitie daarover in het operatieverslag. Weliswaar is van de zijde van klagster betoogd dat beklagde daarover niet heeft gesproken en dat het verslag, gelet op de gegevens op het gebruikte briefpapier, achteraf is opgemaakt, echter is ter zitting besproken dat dit laatste niet het geval hoeft te zijn geweest. Aldus is het voor het college niet mogelijk om met zekerheid te kunnen vaststellen dat beklagde in zijn informatieverstrekking tekort is geschoten. Het is vaste tuchtrechtspraak dat, wanneer partijen er over de feiten verschillende lezingen op nahouden en op grond van de beschikbare gegevens niet kan worden vastgesteld van welke lezing moet worden uitgegaan, de klacht met betrekking tot het desbetreffende onderdeel niet gegrond kan worden bevonden. Dit berust niet op de opvatting dat het woord van klagster minder geloof verdient dan dat van beklagde, maar op het uitgangspunt dat het oordeel omtrent de tuchtrechtelijke verwijtbaarheid van het handelen of nalaten waarover is geklaagd, zijn grondslag behoort te vinden in feiten en omstandigheden die als vaststaand kunnen worden aangenomen. Dat is hier voor het college niet mogelijk, zodat dit klachtonderdeel ongegrond moeten worden verklaard.

5.9. Op grond van het voorgaande concludeert het college dat, los van de vraag wat er op de röntgenfoto's te zien zou zijn geweest, in de rede had gelegen om postoperatief röntgenfoto's te laten maken, maar is niet komen vast te staan dat beklagde verantwoordelijk kan worden gehouden voor en debet is geweest aan het feit dat dit niet is gebeurd, waar voor hem ook geen verplichting kon worden aangenomen om dit eigenhandig te bewaken.

5.10. Voor zover beklagde nog overige verwijten zijn gemaakt, daaronder dat hij met betrekking tot de registratie van vaccinatiegegevens in paardenpaspoorten onjuist te werk zou gaan, is dit betwist en niet komen vast te staan of gaat het om verwijten die buiten de reikwijdte van de onderhavige procedure vallen althans die niet van zodanig gewicht zijn dat daar tuchtrechtelijke consequenties aan zouden moeten worden verbonden. Wel heeft het college geconstateerd dat de administratieve verslaglegging van het veterinaire handelen van beklagde aan de summiere kant is geweest en uitgebreider had gekund, in welk verband beklagde wordt aanbevolen voor de toekomst in administratief opzicht verbeteringen door te voeren.

5.11. Het vorenstaande leidt tot de eindconclusie dat door het college niet bewezen kan worden geacht dat de medio 2016 bij het paard ontstane problemen aan de spronggewrichten door verwijtbaar onoordeelkundig handelen van beklagde bij de operatieve ingreep in oktober 2011 zijn veroorzaakt, noch is gebleken dat aan zijn kant anderszins sprake is geweest van een veterinaire tekortschieten dat een tuchtmaatregel zou rechtvaardigen. Een en ander brengt mee dat de klacht ongegrond zal worden verklaard."

5. De beoordeling

5.1. Klagster meent dat de uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege niet in stand kan blijven. Zij voert in beroep allereerst aan dat het Veterinair Tuchtcollege zijn oordeel

dat onvoldoende is gebleken dat de dierenarts losse fragmenten heeft laten zitten en dat het niet verwijderen van vastzittende en ingekapselde fragmenten niet als veterinaire onjuist kan worden gekwalificeerd, onjuist dan wel onvoldoende heeft gemotiveerd.

5.2. Naar het oordeel van het Veterinair Beroepscollege heeft het Veterinair Tuchtcollege in rechtsoverweging 5.3 van de bestreden uitspraak deugdelijk gemotiveerd dat onvoldoende is gebleken dat de dierenarts losse fragmenten heeft laten zitten. Daarnaast heeft het Veterinair Tuchtcollege terecht overwogen dat het binnen de beleidsvrijheid van de dierenarts valt om op basis van zijn ervaring en deskundigheid bepaalde vastzittende of ingekapselde fragmenten niet te verwijderen. Deze grief faalt.

5.3. Klaagster voert voorts aan dat het Veterinair Tuchtcollege ten onrechte heeft overwogen dat niet kan worden geconcludeerd dat de kreupelheidsverschijnselen in 2016 hun oorzaak vinden in een in 2011 door beklagde onoordeelkundig uitgevoerde operatie. Zij stelt dat het paard in augustus 2016 opnieuw een operatie heeft ondergaan, waarbij de OCD-fragmenten alsnog zijn verwijderd en dat het paard thans, ruim een jaar later geen kreupelheidsverschijnselen meer vertoont en weer volop meeloopt in de sport.

5.4. Het Veterinair Beroepscollege overweegt dat de dierenarts er tijdens de mondelinge behandeling op heeft gewezen dat er nooit een kreupelheidsonderzoek bij het paard is uitgevoerd. Een kreupelheidsonderzoek bestaat uit een reeks van systematisch uitgevoerde onderzoeken om de oorzaak en lokalisatie van de kreupelheid vast te stellen. Klaagster heeft niet weersproken dat geen kreupelheidsonderzoek is uitgevoerd, zodat het Veterinair Beroepscollege daarvan uitgaat. Dat betekent dat niet kan worden vastgesteld dat de bij het paard medio 2016 ontstane problemen aan de spronggewrichten zijn veroorzaakt door verwijtbaar onoordeelkundig handelen van de dierenarts bij de operatieve ingreep in oktober 2011. Ook deze grief is ongegrond.

5.5. Nu ook hetgeen klaagster verder in beroep heeft aangevoerd het Veterinair Beroepscollege geen aanleiding heeft gegeven tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het Veterinair Tuchtcollege, dient het beroep te worden verworpen.

5.6. T.a.v. het voorwaardelijk ingestelde incidenteel beroep

De dierenarts heeft bij voorwaardelijke incidentele grief (opnieuw) de niet-ontvankelijkheid van de klacht ingeroepen. Ingevolge artikel 8.35, tweede lid, van de Wet dieren kan de persoon over wie geklaagd is alleen beroep instellen tegen een uitspraak van het Veterinair Tuchtcollege indien de klacht geheel of gedeeltelijk gegrond is verklaard. Nu in dit geval de klacht tegen de dierenarts door het Veterinair Tuchtcollege ongegrond is verklaard, dient de dierenarts niet ontvankelijk te worden verklaard in zijn incidenteel beroep.

6. De beslissing

Het Veterinair Beroepscollege:

- verklaart het beroep van klaagster ongegrond;
- verklaart het incidenteel beroep van de dierenarts niet ontvankelijk.

Aldus gewezen door mr. E.A. Minderhoud, voorzitter en de leden, mr. J.M. van Jaarsveld, mr. Y.A.M. van Kuijck, dr. L.M. Derkx-Overduin (dierenarts) en drs. H.W. Wagenaar (dierenarts) in tegenwoordigheid van mr. drs. M.H. Zandvliet, plaatsvervangend secretaris, en in het openbaar uitgesproken door de voorzitter te Den Haag op 26 juli 2018 in tegenwoordigheid van de plaatsvervangend secretaris.

w.g. plv. secretaris

w.g. voorzitter

Voor eensluidend afschrift,

plv. secretaris